

Вересень

Кость Герасименко

Стернею білою, сухим сипучим вереском,
Де переліг, і вітер, і межа,
Встає над маревом уже сідого вересня
Густий і повнозвучний урожай.

А потім думаю, що стануть молотарки:
Закінчили. Спинили обмолот.
Над мрійним димом, наче від цигарки,
Задумалось, не дихає село.

Скирти, скирти і п'яний дух полиню,
Гречки, і мед, і курява доріг,
І молоко таке густе і сине
На землю падає у молодих корів.

І виснуть тяжко за тини антонівки,
І прийде сторож, мрійний, голубий,
І хліба, хліба неповторні тонни,
І гарби, і дівчата, і дуби.

А я прийду і схочу розказати,
Що в небувалий, повнозвучний рік
Таким, як вересень, багряним і багатим,
Проходить край у мареві доріг.

Що край на крила устає орлині,
Що крила над покосами летять...
Скирти, скирти, і п'яний дух полиню,
І повнокровне і густе життя.

А вечір стане, як музична розповідь,
І з серця вийме голубі вітри,
І опадуть тугі плоди колгоспу
На вулиці, на вигін, у двори.

І я, зворушений, нічого не згадаю,
І буду слухать на дубах дівчат,

І буду нюхати синій дух врожаю,
Щоб все закінчити і знову все почати.